

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/371/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112233584
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5112233584.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Urbanovej a členov senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Miroslava Šeptáka v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 7C 250/2012-70 zo dňa 26.02.2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 7C 250/2012-70 zo dňa 26. 02. 2014
o t v r d z u j e .

p

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. Súčasne vyslovil, že odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

Z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. konal a rozhodol a na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané. V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených spise, ako aj s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 18Er/44/2009, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Prvostupňový súd vyhodnotil odporcom vznesenú námietku premlčania ako nedôvodnú, keďže táto sa skúma len u existujúceho nároku. Ďalej uviedol, že z obsahu Okresného súdu Žilina sp. zn. 18Er/44/2009 vyplýva, že dňa 04. 11. 2008 bola exekučnému súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., sp. zn. SR 08708/08 zo dňa 10. 09. 2008. Okresný súd Žilina listom zo dňa 14. 04. 2009 vyzval Stály rozhodcovský súd na zapožičanie jeho spisu sp. zn. SR 08708/08, prípadne predloženie fotokópie zmluvy o úvere s rozhodcovskou doložkou a kópie doručky potvrdzujúcej doručenie rozhodnutia povinnému. Stály rozhodcovský súd dňa 18. 05. 2009 doručil Okresnému súdu Žilina požadované listiny. Následne Okresný súd Žilina dňa 16. 06. 2009 vydal poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie.

Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z. z.“) vo svojich ustanoveniach taxatívne vymedzuje podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody pri ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny

úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V prerokovávanej veci si navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody vo výške 125,00 Eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 385,00 Eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu (v exekučnej veci Okresného súdu Žilina sp. zn. 18Er/44/2009), ktorý nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní v zákonom stanovenej lehote (§ 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov účinného v čase začatia exekučného konania). Podľa názoru prvostupňového súdu k navrhovateľom namietanému nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu spočívajúcemu v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote v predmetnom exekučnom konaní nedošlo. V rozhodnom čase bolo účinné ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ktoré vo svojej vete prvej ukladá exekučnému súdu preskúmať exekučný titul. Vydanie poverenia musí byť výsledkom náležitého preskúmania exekučného titulu, t.j. predovšetkým formálnej a materiálnej stránky vykonateľnosti tohto titulu. Ust. § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení pred 01. 06. 2011 sa týka aj rozhodcovských rozsudkov. V exekučnom konaní je súd zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (rozsudok NS SR zo dňa 26. 09. 2011, sp. zn. 3MCdo 11/2010). Exekučný súd vykonával úkony za účelom zabezpečovania podkladov pre rozhodnutie o žiadosti, čo je zrejme z exekučného spisu. Zároveň však okresný súd konštatoval, že nie každý prieťah v konaní možno hodnotiť ako zbytočný prieťah v konaní. Nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (§ 48 ods. 2 Ústavy SR). Rozhodujúce sú všetky okolnosti danej veci. Musí ísť o významné prieťahy, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné prieťahy, neefektívny postup (I. ÚS 16/02, I. ÚS 63/00). Postup súdu sa prejavil v samotnom rozhodnutí súdu vydaním poverenia. Vzhľadom na to, že v čase doručenia žiadosti o udelenie poverenia pre takéto rozhodnutie súd nemal k dispozícii všetky potrebné doklady a bola potrebná súčinnosť rozhodcovského súdu, dĺžku konania od podania návrhu na vydanie poverenia do vydania poverenia v celkovom trvaní 5 mesiacov nepovažoval prvostupňový súd za neprimeranú, ktorú by vyhodnotil ako zbytočné prieťahy v konaní. Ak neexistuje príčinná súvislosť medzi postupom súdu a porušením základného práva alebo slobody, treba považovať takú sťažnosť za zjavne neopodstatnenú. Samotná dĺžka konania sama o sebe ešte nemusí bez ďalšieho znamenať závažné porušenie práv sťažovateľa (I. ÚS 476/2012, IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 93/03). V posudzovanom prípade pri hodnotení zbytočných prieťahov v konaní je významná aj tá skutočnosť, na ktorú súd prihliadal, a to s poukazom na rozhodnutie II. ÚS 520/2012, že navrhovateľ pred okresným súdom inicioval značne vysoký počet exekučných konaní (ide o stovky až tisíce exekučných konaní - návrhov, v typovo obdobných veciach). Ústavný súd konštantne judikuje, že zaťaženosť súdov, nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, nie je dôvodom, ktorý by zbavoval súd, resp. štát zodpovednosti za zbytočné prieťahy v konaní. Prieťahy by mohli byť takto ospravedlniteľné len na krátky čas a len v tom prípade, že by sa prijali adekvátne opatrenia na riešenie situácie. Ústavný súd však konštatuje, že dávnu judikatúru vytvoril vo vzore Európskeho súdu pre ľudského práva na ochranu práva na konanie bez zbytočných prieťahov v takpovediac nehromadných veciach. V prípadoch, keď jediná spoločnosť iniciovala konanie v stovkách až tisíckach typov o obdobných veciach, je nevyhnutné vziať daný fakt do úvahy, a to smerom ku kritériám posudzovania prieťahov a v záujme ochrany práv a slobôd iných. Túto skutočnosť je teda potrebné zohľadniť pri posudzovaní kritéria faktickej zložitosti veci, o ktorej súd koná a kritériá správania navrhovateľa ako účastníka súdneho konania. V takýchto prípadoch je teda možné akceptovať relatívne dlhšiu dobu trvania predmetných konaní. Je možné konštatovať, že povinnosťou okresného súdu je vysporiadať sa so všetkými návrhmi navrhovateľa, čo sa nevyhnutne dostalo do konkurencie s povinnosťou tohto súdu poskytnúť súdnu ochranu bez zbytočných prieťahov a v primeranej dobe aj ostatným účastníkom iných konaní, ktorí sa pred dotknutým súdom uchádzajú o súdnu ochranu. V rámci kritérií a významu veci pre navrhovateľa je možné konštatovať, že v danom prípade nejde napríklad o osobno-statusový spor, pracovný spor, či spor pre navrhovateľa inak existenčný. Vzhľadom k uvedenému okresný súd dospel k záveru, že postupom exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu v prieťahoch v konaní, ako jedného z kumulatívnych predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a preto navrhovateľovi nevzniklo právo na náhradu škody z takto uplatňovaného dôvodu. V súvislosti s nevydaním poverenia v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ vznik škody (majetkovej ujmy) v požadovanej výške nepreukázal

a na preukázanie svojich tvrdení ani nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie. V súdnej veci navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno na preukázanie existencie nesprávneho úradného postupu, existencie škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a tiež príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Všetky tieto zákonné podmienky musia byť splnené kumulatívne. Pri absencii čo i len jednej, zodpovednosť za škodu nevznikne. Navrhovateľom tvrdené (avšak žiadnym spôsobom nepreukázané) režijné náklady na správu pohľadávky nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Z hľadiska priamej príčinnej súvislosti tak zo strany navrhovateľa nebolo v prejednávanej veci preukázané, že by zamestnal akéhokoľvek zamestnanca, resp. že by prevádzkoval akýkoľvek informačný systém práve z dôvodu dotknutého exekučného konania vedeného na Okresnom súde Žilina. Navyše, navrhovateľ vôbec ani žiadnym spôsobom nepreukázal vznik ním tvrdených celkových nákladov, resp. v konaní neoznačil jediný dôkaz, z ktorého by vznik akýchkoľvek ním tvrdených nákladov v akejkoľvek výške vyplýval. Pre záver súdu o vzniku takýchto nákladov nie je postačujúce, ak existuje len možnosť ich vzniku. Takýto vznik musí byť navrhovateľom v konaní bezpochybné preukázaný, t.j. musí byť preukázaná skutočná škoda. Znalecký posudok, ktorý navrhovateľ len všeobecne označil tesne pred pojednávaním dňa 22.02.2013, súd nevykonal (§ 120 ods. 1 veta druhá O.s.p.), keďže tento mal len špecifikovať navrhovateľom uplatnenú a paušálne určenú výšku škody, avšak nemohol preukázať základ samotného nároku uplatneného žalobou. Z dôvodu neunesenia dôkazného bremena (nesprávneho úradného postupu, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) okresný súd návrh navrhovateľa na priznanie majetkovej škody zamietol, aj keď nebola súdom dodržaná lehota na vydanie poverenia.

V súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmom vo výške 385,00 Eur viažucou sa k nevydaniu poverenia v zákonom stanovenej lehote v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov okresný súd opätovne zdôraznil, že zo strany exekučného súdu nedošlo k zbytočným prietahom v konaní, ktoré by bolo možné považovať za nesprávny úradný postup. S poukazom na nespĺnenie zákonom požadovaných náležitostí (§ 17 ods. 2 Zák. č. 514/2003 Z. z.) prvostupňový súd návrh navrhovateľa aj v tejto časti zamietol. Navrhovateľ v konaní nepreukázal, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. S poukazom na vyššie uvedenú právnu argumentáciu a skutkové závery okresný súd ustálil, že samotné konštatovanie porušenia, že poverenie nebolo vydané v zákonom stanovenej lehote, je dostatočným zadosťučinením, a preto návrh navrhovateľa na zaplatenie nemajetkovej ujmy zamietol.

O trovách konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. pri aplikácii ust. § 151 ods. 1 O.s.p. a odporcovi, ktorý bol v konaní úspešný, ich nepriznal, keďže tieto si nevyčísľil a z obsahu spisu mu vznik žiadnych trov nevyplýva.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odvolateľ poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie, v rámci ktorého musia mať strany možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim, s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Navrhovateľ navyše nebol poučený zo strany súdu v zmysle ust. § 120 ods. 4 O.s.p., súd mu neoznámil, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej a v dôsledku toho tento účastník nemal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Odvolateľ tiež namietal, že pred vynesením rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V danej veci podľa navrhovateľa nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Navyše, v situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise, mal súd umožniť navrhovateľovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Zároveň navrhovateľ poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v

očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou judikatúrou v iných krajských súdoch v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Navrhovateľ zdôraznil, že podal ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Navyše, konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Rozhodnutie okresného súdu vo veci samej je tak predčasné. Navrhovateľ tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Okrem toho ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu a nepredložil písomné vyjadrenie k žalobe, mal okresný súd vo veci samej rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie v zmysle ust. § 153b O.s.p.. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Prítom sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a preto túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Rozhodnutie je založené na skutkovej a právnej chybe súdu, čo nie je v právnom štáte udržateľné. Súd v súvislosti s majetkovou ujmou analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia, a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Irelevantné sú preto úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil, rovnako o podstate a rozsahu podnikateľského rizika a taktiež o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenia na vykonanie exekúcie od súdu. Vo vzťahu k majetkovej škode sa súd zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a tiež na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je preto rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a je prejavom svojvôle súdu, a preto je ho potrebné ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. To isté je možné povedať o nemajetkovej ujme.

Odporca zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 veta prvá O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom ust. § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Primárne je zo strany odvolacieho súdu potrebné poukázať na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V tejto súvislosti je zjavné, že (nepochybné z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy), že (hmotno-právne) odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. V odvolaní navrhovateľa niet jedinej zmienky (tobôž protiargumetnácie) vo vzťahu k argumentácii okresného súdu obsiahnutej v napadnutom rozhodnutí, že pri rozhodovaní Okresného súdu Žilina v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 18Er/44/2009, z ktorej si uplatňuje svoj nárok navrhovateľ návrhom v tomto súdnom konaní, v štádiu konania o žiadosti o udelenie poverenia, bola dodržaná zákonná lehota na vydanie poverenia, a teda nebol zistený nesprávny úradný postup, v dôsledku čoho by navrhovateľovi mala vzniknúť materiálna škoda vo výške 125,00 Eur a náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 385,00 Eur s poukazom na jednotlivé ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. s poukazom na § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z..

Odvolačný súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením č.k. 5NcC/153/2013-22 zo dňa 07. 03. 2013, že sudkyňa Okresného súdu Žilina JUDr. Gabriela Dúbravková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tamojšom súde pod sp. zn. 7C/250/2012. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol všetky dôvody, pre ktoré zákonnú sudkyňu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná.

Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len sama táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle spochybňujúcom ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vnímať aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému, aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc 86/2011 zo dňa 24.11.2011). Sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu (keď v prejednávanej veci zákonná sudkyňa nekonala a nerozhodovala v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávne úradnému postupu), nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne JUDr. Gabriely Dúbravkovej z prejednávania a rozhodovania veci.

Odvolačný súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. Z obsahu spisu vyplýva, že termín pojednávania (26. 02. 2014) prvostupňový súd vytýčil dňa 07. 02. 2014 a navrhovateľovi bolo toto predvolanie doručené, prostredníctvom jeho právneho zástupcu dňa 12. 02. 2014. Až dňa 24. 02. 2014 bol konajúcemu súdu doručený návrh navrhovateľa na „zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestranného súdu a sudcu“, pričom okresný súd sa s návrhom na odročenie vypořiadal zákonom predpísaným spôsobom, keď konštatoval, že s otázkou nestrannosti súdu a sudcu sa vysporiadal nadriadený Krajský súd v Žiline v uznesení č.k. 7NcC/153/2013-22 zo dňa 07. 03. 2013, ktoré prevzal právny zástupca navrhovateľa dňa 19. 04. 2013, a preto vec prejednal v neprítomnosti účastníkov. Správny je aj samotné vecné vyhodnotenie uplatneného dôvodu odročenia ako nie dôležitého (§ 119 ods. 1 O.s.p.), ako to korešponduje s vyššie uvedeným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti

sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prieťahom v konaní, ktorých (tvrdená) existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného navrhovateľom v žalobe.

Nedôvodným je aj tvrdenie navrhovateľa, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu uvedeným v jeho vyjadrení, ktoré mu nebolo doručené. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že odporca svoje vyjadrenie k návrhu zo dňa 08. 01. 2014 doručil Okresnému súdu Žilina dňa 13. 01. 2014, ktoré okresný súd dňa 07. 02. 2014 spolu s predvolaním na pojednávanie zaslal právnemu zástupcovi navrhovateľa a adresát ho prevzal dňa 12. 02. 2014. Z obsahu spisu je tiež zrejmé, že odporca sa k návrhu vyjadril, a preto postup súdu v zmysle § 153b O.s.p. je vylúčený.

Rovnako nedôvodnou bola i námietka odvolateľa, že súd rozhodol vo veci samej bez nariadenia pojednávania. Sám odvolateľ svojím procesným návrhom zo dňa 24. 02. 2014 navrhol zrušenie nariadeného pojednávania, na ktoré bol riadne a včas súdom predvolaný.

Bez akéhokoľvek racionálneho základu sú tvrdenia odvolateľa v tom smere, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice v súdnom pojednávaní je mimo rámca akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise podstatným obsahom exekučného spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 18Er/44/2009 - ktorý dôkaz výslovne (č. l. 2 spisu) požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (č. l. 70 - 82 spisu).

Taktiež nedôvodnou je aj námietka navrhovateľa o tom, že konečné meritórne rozhodnutie vo veci súdu vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z obsahu napadnutého rozhodnutia je nepochybné, že okresný súd o prerušení konania napadnutým rozhodnutím nerozhodoval. Takýto procesný návrh totiž navrhovateľ v súdnej veci nepodal.

Zároveň odvolací súd poznamenáva, že prvostupňový súd prípisom zo dňa 16. 04. 2013 označeným ako „Poučenie navrhovateľa“ doručil navrhovateľovi aj poučenie súlade s ust. § 120 ods. 4 O.s.p., a preto tvrdenie odvolateľa o opaku sa nezakladá na pravde (č.l. 27 - 28 spisu). Predmetné poučenie prevzal právny zástupca navrhovateľa dňa 19. 04. 2013.

Hmotno-právnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku navrhovateľa bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd vykonaním dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci nedošlo k prieťahom s poukazom na skutkový stav popísaný vyššie. Súd potom nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné.

Navrhovateľ nijako nenapadol uvedené skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré boli hmotno-právnym dôvodom zamietnutia návrhu, a preto nie sú predmetom odvolacieho prieskumu.

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť odporcovi trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si odporca náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu mu vznik trov tohto odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.